

A pokol lovasai

PRÓZA - LXII. évfolyam, 9. szám, 2018. március 2.

Tisztességesen öltem meg az apámat, azt hittem, ezzel vége a történetnek.

Nem jutottunk vissza az országba.

A határon átvezető hídon felborult egy kamion, keresztbefordult, miközben feketén úsztak felette a baljós viharfelhők. Szorongtam az anyósülésen, rázta a kocsit a szél, csak arra tudtam gondolni, hogy szeretnék hazajutni.

Vissza kellett fordulnunk, a kamion teljesen elzárta - valószínűleg órákra - a forgalmat a hídon. Kiborult a rakománya is. Fagyasztott csirkék. Tollfosztott, halott madarak lepték el a hazavezető utat. Sok halványsárga tetem, görgette őket a szél, összefújta és szétszórta, miközben a kamionsofőr idegesen gesztikulált a határőrökkel és viszont.

A háttérben nemzeti lobogókat cibált a vihar.

Talán tíz-húsz percig vártuk, hátha történik valami, aztán feladtuk. A sort fokozatosan hagyták el az autók, tolatgatás, ipszilon fordulás, káosz lett a híd felé vezető útszakaszon, egymás után adták fel az autósok a várakozást. A legtöbben csak a szomszédos városba mentek vásárlóturizmus miatt. Bár két szomszédos kelet-európai országról volt szó, odaát mégis többet ért a nemzetközi valuta a kissé elmaradott helyinél. Ez volt a mi hazánk.